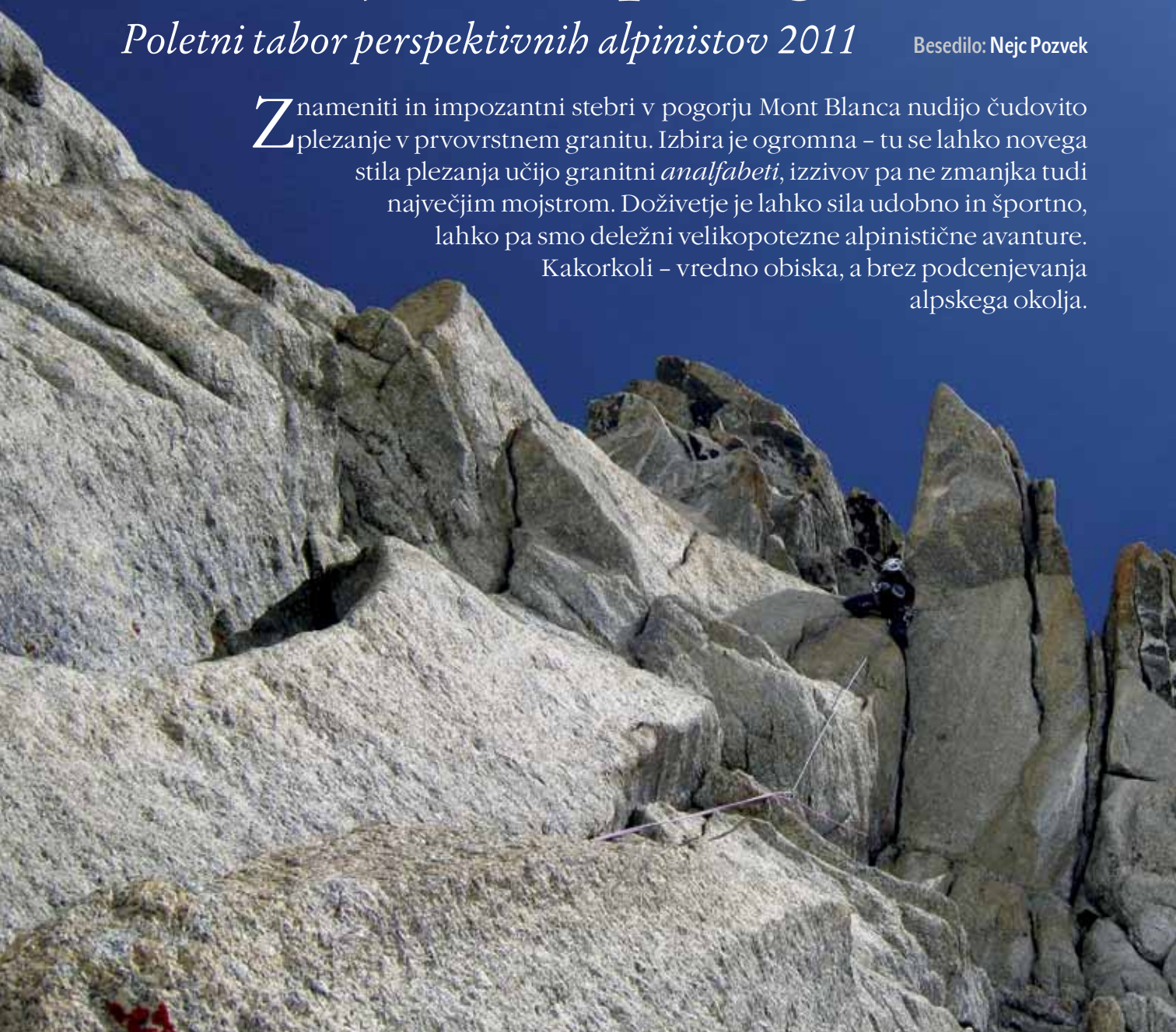

V naročju evropskega očaka

Poletni tabor perspektivnih alpinistov 2011

Besedilo: Nejc Pozvek

Znameniti in impozantni stebri v pogorju Mont Blanca nudijo čudovito plezanje v prvovrstnem granitu. Izbira je ogromna – tu se lahko novega stila plezanja učijo granitni *analfabeti*, izzivov pa ne zmanjka tudi največjim mojstrom. Doživetje je lahko sila udobno in športno, lahko pa smo deležni velikopotezne alpinistične avanture. Kakorkoli – vredno obiska, a brez podcenjevanja alpskega okolja.

Najprimernejše in praktično edino izhodišče za plezanje na italijanski strani Bele gore¹ je mestece Courmayeur, ki je od Slovenije oddaljeno za Padsko nižino in še dolino Aosta povrh. Slednja mimogrede ponuja kar nekaj alternativ za plezanje v vseh letnih časih, kadar v gorah vlada slabo vreme. V času našega poletnega obiska smo se tako vsi taborniki²

prvi dan prav elegantno *vplezavali* v granitnih počeh, dobro zavarovanih s svedrovci.

Ker Courmayeur zaradi svoje lege, stisnjene na pobočja ozke doline, ne premore ugodnih lokacij za kampiranje (za kakšno *hitro* prenočevanje pa se prostor skoraj vedno najde), se je priporočljivo z avtom povzpeti malce višje v sosednjo dolino Val Veny ali pa v nasproti ležečo Val Ferret. Obe nudita spodobne kampe in hkrati z njimi tudi izhodišča za obisk venca najvišjih gora v Evropi. Velja poudariti,

da ležita skoraj na višini našega Vršiča, zato nas tudi poleti po nevihtah zlahka presenetijo bela pobočja tik nad nami ali celo nižje.

"Počeno" plezanje

Po uvodnem športnoplezalnem dnevu nas je obetavna vremenska napoved drugi dan našega bivanja v dolini že navsezgodaj postrojila v vrsto pred spodnjo gondolsko postajo na Ponte Helbronner. Za dobrih 30 EUR smo se v nekaj minutah prestavili približno dva

¹ Mont Blanc.

² Udeleženci poletnega tabora perspektivnih alpinistov 2011.

**Andrej Erceg v čudovitem atletskem raztežaju
smeri Bonne Ethique Foto: Nejc Pozvek**

popoldne *iztisnili* smer, ostale pa nas je kislja moča prepodila v vstopnih raztežajih ali pa še prej. Popoldanski čas smo si tako ob hudih sunkih nevihtnega piša krajšali z držanjem platen šotorov, gradnjo zidov okoli naših domovanj, najtoplejše in najbolj domačno vzdušje pa se je, kakopak, ustvarilo v šotoru s tarok kartami.

Naslednje jutro je bilo kičasto. In po jutru se dan pozna. Zapodili smo se v okoliške, predvsem nižje stene, saj se je najmarkantnejši – Grand Capucin – branil z dolgimi mokrimi lisami in zaledenelimi počmi. Zavetje in udobje so nam ponudili njegovi podložniki: Trident, Chandelle, Clocher du Tacul, Pic Adolphe Rey itn. S Crnijem (Andrej Erceg) sva izbrala estetsko linijo v najbližji steni Tridenta, 3639

številka 3,5 pomeni, da ga bomo zagotovo potrebovali, odveč se je tolažiti, da ga morda lahko nadomestita dve *trojki*. A vse mučne ure so bile na skromnem, ostrem in izpostavljenem vrhu poplačane s čudovitimi občutki in razgledi. Spusti po vrvi so bili relativno udobni (razen zataknjenih vrvi v položnem svetu) in urejeni ter so predstavljali lažji del ture.

Večerni mraz, ki je pospremil sončni zahod, nas je hitro pregnal v tople spalne vreče, spanec pa zaradi pestrega dnevnega dogajanja sploh ni bil vprašljiv. Naslednje jutro smo ponovili vajo, bili smo le za kanček bolj zgodnji, saj so nam bile ure pred novim poslabšanjem vremena štede. Tokrat sva se odpravila v Chandelle du Tacul, 3561 m, in izbrala smer Tabou. Šlo nama je odlično in tudi z najtežjim raztežajem (7b), ki je sicer malo pospešil peristaltiko in krvni obtok, sva opravila gladko. Tik pod

kilometra višje, za 5 EUR prihranka pa nas je čakal še aklimatizacijski vzpon po hudo strmih neskončnih stopnicah, ki se iztečejo na teraso kočé Torino. Od tam smo se, otovorjeni kot mule, z opremo za tridnevno bivanje v gorah, odpravili preko sedelca Flambeaux po obronkih ledenika Geant v nedrje čudovitih granitnih stolpov. Šotore smo postavili le kakšne četrte ure od vznožja stene slovitega Grand Capucina, 3838 m, nato pa je že sledila akcija. Najbolj zagnani in izkušeni so med nevihtnimi vložki že prvo

m. Smer Bonne ethique že z imenom naznanja, da gre izključno za plezanje v počeh s premičnimi varovali. In to ne v povsem navadnih počeh, temveč bi lahko rekel kar nadstandardnih. Najtežji raztežaji z ocenami spodnje osme stopnje so zahtevali prvovrstno atletiko, kjer je bilo potrebno pokazati suvereno znanje "počenega" plezanja ali pa imeti močne (seveda orokavičene) roke in jekleno voljo ter zadosti tehničnih pripomočkov. Tam pride prav pozorno branje in natančno razumevanje opisa: priporočen metulj

**Slikovit večerni dostop do kočé Monzino na
freneyski strani Mont Blanca Foto: Nejc Pozvek**

vrhom sva zašla v neko staro tehniko,³ odprt, gladek kamin, poznavalci bi ga imenovali *off-width*,⁴ naju je po hudih mukah zavrnil. Še preden pa je vreme zares zagrozilo, sva uspela

³ Smer, v kateri se pleza s pomočjo tehničnih pripomočkov.

⁴ Poč, ki je preširoka za učinkovito gvozdjenje rok ali stopal, še vedno pa preozka za kaminsko plezanje.

poiskati pravi prehod na vrh po še enem čudovitem raztežaju. Pogled na uro in nebo naju je nagnal proti dolini. Na mestu našega tabora je ostal le še najin šotorček. Naslednje ure so minile v znamenju hitenja in na zadnjo gondolo sva pritekla tik pred zdajci – čas teka sva štela v minutah in se nato ponosno bahala z rekordom.

Za dežjem in pred njim vedno sije sonce

Slabo vreme je naslednje dni razredčilo naše vrste in načelo moralo ekipe. A vztrajnost se je poplačala in po dežju je posijalo sonce. Zimske razmere v višjih legah so nas preusmerile v malenkost nižji cilj. Poiskali smo ga nad kočo Monzino, tik ob slovitem Freneyskem ledeniku. Po slikovitem večernem dostopu do koče smo kmalu popadali v kletna skupna ležišča in se naslednje jutro prešerno (kakor vreme) odpravili pod jugovzhodno steno Aiguille Croux, špiclja, ki se dviga dobrih tri tisoč metrov nad morje.

Steno smo okupirale štiri naveze in se trudile po najboljših močeh. A teh nama je s Crnjem ta dan rahlo primanjkovalo. Ustavilo se nama je tik pred koncem tretjega raztežaja smeri Demi portion (7a), v samomorilskih ploščah s skromnimi možnostmi varovanja in veliko možnostmi zelo neugodnega padca. Zavila sva proti

Grand Capucin in njegovi podaniki. V času tabora se je gora plezalcev branila z dolgimi mokrimi lisami in zaledenelimi počmi. Foto: Nejc Pozvek

malenkost lažji sosednji smeri in splezala na vrh. Večer je zato poleg prazničnega vzdušja (prvi *tabornik* Grma – Andrej Grmovšek – je praznoval rojstni dan) minil tudi v znamenju sočnih opisov najinih poskusov in zbadljivih šal na ta račun. A že naslednji dan sva ubranila dostojanstvo – smeh je potihnil ob prav tako klavnem poskusu bolj *renomirane* naveze.

Zadnji plezalni dan smo sledili priporočilom prejšnjega dne in družbo sta nama v smeri La leggenda (7b) delala tudi Grma in Luka Lindič. Plezanje je bilo odlično, smer konstantno zahtevna in dobro opremljena. To pomeni, da so nas na vseh sidriščih pričakali svedrovci, nemalokrat pa so nam kazali smer plezanja tudi tam, kjer je bilo premično varovanje težko ali nemogoče urediti. Na sestopu sva zopet pohitela. K sreči naju je začelo močiti šele daleč v dolini, kjer smo ob zaključku fenomenalnega družabnega tedna pripravili tudi skromen piknik. Čeprav se je nebo odprlo, so najvztrajnejši potegnili zabavo dolgo v noč, ostali pa smo sodelovali po najboljših močeh. Nazdraviti uspešnemu tednu v prekrasnem ambientu in družbi je pač nuja. Toplo priporočam! 🍷

Matic Obid in David Debeljak na vrhu smeri Les intouchables Foto: Nejc Pozvek

